

El dit a la llaga d'una economia cega

Per Ester Xargay.

Imatge del vídeo *Gold Farmers* del xinès Ge Jin.

Bòlit, Centre d'Art Contemporani de Girona, va demostrant amb força l'interès de les activitats que desenvolupa, bo i seguint els seus objectius de producció i exhibició de projectes artístics contemporanis, que exhibeix en dos espais: *Bòlit-LaRambla* i *Bòlit-SantNicolau*, tot esperant d'ocupar l'esplèndid edifici que li serà destinat. De la mà de Rosa Pera, directora d'aquest Centre, *Bòlit* respon a unes inquietuds que prioritzen un art vessat a provocar la reflexió i el qüestionament de les condicions del nostre entorn sociopolític. I és en aquesta línia estètica sociològica que ha estat vertebrada la mostra que ara ens ocupa, amb una tria d'obres de sis artistes de països diversos, Pep Admetlla, Loidgi Beltrame, Ge Jin, Marisa González, Adrian Melis i Maria Ruido, que Rosa Pera ha aplegat, sota el títol: *Temor i desig de ser devorats*, extret de les reflexions clarividents de Pier Paolo Pasolini al seu text *El Caos. Contra El Terror*.

L'exposició a *Bòlit-SantNicolau* comporta obres que corprenen i sacsegen literalment l'esperit, ja que situen l'espectador al vòrtex de les contradiccions de la decadència de sistemes enquistats. Posem per cas, les tres obres d'Adrian Melis (L'Havana, 1985), intel·ligents i valentes, amb una finíssima ironia que les fa peculiarment entranyables. S'hi qüestiona el sistema laboral comunista de la Cuba d'avui. A tall d'exemple, assenyalem la seva videoacció *Vigilia*, on l'artista ens ensenya tot el procés de construcció d'una garita de

vigilància. S'hi veu com ell mateix -sota la mirada del responsable de seguretat, que fa els ulls grossos- entra en una fusteria de l'Estat a robar-hi els materials que necessita. I hom no sap, fins al final del vídeo, que Melis concep la garita especialment per al vigilant de la fusteria, que passava la nit al ras.

Cal destacar la mirada de Marisa González (Bilbao, 1945) a l'hora de copsar un fenomen insòlit que respon a la realitat d'una mena d'esclavatge legítimat socialment. Amb la sèrie de fotografies *Female open space invaders* i el documental *Ellas. Filipinas* l'artista ens transporta a Hong Kong, on una multitud de dones filipines -totes treballadores en el servei domèstic- es reuneixen cada diumenge sota els grans edificis, mausoleus capitalistes ben emblemàtics, característics d'aquesta ciutat. Totes treballen només per enviar els seus guanys a la família, i envaeixen completament el centre de la ciutat, on, aquest dia d'esbarjo, construeixen, amb caps de cartró, els seus efimers recintes d'intimitat, compartits segons afinitats entre elles. És llur gaudi únic, l'esclatxa urbana que les permet de fer un dia de vida social.

També a *Bòlit-SantNicolau* es pot veure el singular vídeo *Gunkanjima*, de Loidgi Beltrame (Marsella, 1971), que ens duu a contemplar les fantasmagòriques despulles industrials de l'illa de Gunkanjima. La companyia Mitsubishi va comprar l'illa el 1890 i la va explotar durant gairebé 100 anys. Actualment, tal com mostren les imatges de Beltrame, només s'hi veuen una munió de restes de ferro i ciment, que denoten també el fet sorprenent que el 1959

l'illa, d'una mica més d'un km², va arribar a assolir una densitat de població d'unes cent mil persones.

Una altra obra que fa ballar el cap de l'espectador, per les paradoxes que suscita, és el documental *Gold Farms*, del xinès Ge Jin (Xangai, 1976). Hom hi descobreix com uns nois xinesos passen de 10 a 12 hores diàries tancats en antigues granges i jugant, per Internet, a videojocs amb guanys virtuals, que per ells s'han convertit en una autèntica activitat econòmica real, ja que hi inverteixen les hores que els occidentals no tenen, i per això mateix aquests, enganxats a aquests jocs, compren als nois, amb moneda real, els guanys virtuals.

Al *Bòlit-LaRambla* i a *Dadespai* se centren les obres que versen sobre la situació dels models i forces econòmiques en àmbits locals. Rosa Pera ens descriu, al text de l'exposició, com "les relacions entre indústria, memòria, teixit social, economia i sistemes polítics i socials, tot, en darrera instància, en transformació implacable sota la batuta de la globalització". Responen a aquesta descripció el documental *Ficciones anfíbias*, de Maria Ruido (Ourense, 1967), així com la ben interessant instal·lació participativa, que implica l'opinió ciutadana, que l'artista Pep Admetlla (Girona, 1962) ha concebut juntament amb l'equip interdisciplinari *spaceGAP-architectureSTUDIO*. ■

Temor i desig de ser devorats. Fins el 25 d'abril de 2011

Bòlit-SantNicolau. Plaça de Santa Llúcia, 1. Girona. Bòlit-LaRambla i Dadespai. Sala de la Rambla. Rambla de la Llibertat, 1. Girona